

N:o 54.

Af herr **G. W. Lyth**, om ändrad lydelse af § 6 i förordningen angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 16 maj 1884.

Kongl. förordningen angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter af den 16 maj 1884 innehåller i dess § 6, bland annat, följande stadganden:

§ 6. Utländing eller i utlandet bosatt, här i riket icke mantals- och skattskrifven svensk undersåte, som reser omkring i landet och för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande af handel samt med eller utan varuprof bjuder ut eller slutar handel om utländska varor att framdeles från utlandet levereras, skall, vid ankomsten till riket, till närmaste kronouppbördsman i stad aflemna skriftlig uppgift, huru länge han ämnar här qvarstanna, samt dervid erlägga etthundra kronor för rättigheten att uuder en tid af högst tre månader idka dylik handel; åliggande det honom att, derest han efter nämnda tid vill samma rättighet utöfva, förskottsvis betala ytterligare fyratio kronor i månaden, hvilken afgift skall antingen för längre tid på en gång eller för minst en månad om sender, men alltid för full månad, inbetalas till kronans uppbördsman — — — — — å dylik handel stadga.

Den utländing eller med utländing, enligt hvad här ofvan är sagdt, likstälde svenske undersåte, som, utan att hafva den stadgade afgiften behörigen erlagt, beträdes med att bjuda ut eller sluta handel om utländska varor, skall, jemte afgiftens erläggande, böta från och med etthundra till och med femhundra kronor. Förbrytelser häremot upptagas — — — — — norska produkter.

Af ofvan anförda första stadgande i denna § framgår tydligt, att en i utlandet bosatt svensk undersåte, som låtit sig någonstädes här i riket mantals- och skattskrifvas, kan, utan att erlægga ofvannämnda bevillning af etthundra kronor, få här i landet resa omkring, bjuda ut och försälja utländska varor. Han undgår äfven allt som oftast hvarje som helst bevillningsafgift, emedan han, såsom bosatt i utlandet, icke kunnat af myndigheterna anträffas, och dessa alltså icke blifvit i tillfälle att utfå den honom påförda bevillningsafgift. Exempel på att ock så tillgår finnas många, och att härutinnan föreligger en uppenbar orättvisa mot landets öfriga skattdragande befolkning, ligger i öppen dag.

Beträffande vidare den bevillningsafgift af 100 kronor för rättigheten att under 3 månaders vistande här idka försäljning af utländska varor, så synes den mig vara allt för låg, då man betänker, att en enda utländsk handelsresande ofta på en dag avslutar handel om utländska varor till belopp af tio till tjugutusen kronor, försäljningsbelopp som flere af våra inhemska handlande och industriidkare ofta nog på ett helt år icke äro i stånd att uppnå. Klart är, att i synnerhet våra inhemska industrigrenar på ett mycket betänkligt sätt skola vara af sådant abnormt förhållande djupt berörda.

Ofvannämnda § 6 stadgar vidare, att utlänning kan, mot erläggande af fyratio kronor i månaden, få förlänga sina handelsoperationer här i riket, hvilket stadgande synes mig otydligt och kan tillämpas på olika sätt, såsom det ock i verkligheten gör. Så t. ex. eger här i Stockholm den praxis rum, att om en utlänning, som erlagt den stadgade bevillningen af 100 kronor för de första tre månaderna af året, efter den tiden afbryter sina handelsoperationer, reser ur riket men återkommer 3 à 4 månader derefter och ånyo begär handelsrättigheter för en månad, så måste han erlægga ny bevillning med 100 kronor. Så borde väl också detta lagstadgande tillämpas, men att så icke sker öfverallt i riket, bevisas deraf, att om t. ex. i Göteborg en utländsk handelsresande, som derstädes en gång under kalenderåret erlagt 100 kronor för 3 månaders handelsrättigheter, omedelbart efter den tidens slut begifver sig ur riket och sedan några månader derefter återkommer dit och begär dylika rättigheter för 1 månad, så beskattas han der med endast 40 kronor.

Som sagdt tillämpas detta lagstadgande olika på skilda orter i riket, hvarför, enligt min åsigt, ett förtydligande af detsamma är nödvändigt.

Slutligen, hvad angår stadgandet i § 6, att utlänning eller med utlänning likställd svensk undersåte, som beträdes med att oloffigen bjuda ut eller sluta handel om utländska varor, skall jemte afgiftens

erläggande böta från och med etthundra till och med femhundra kronor, så synes mig, att dessa bötesbelopp äro allt för lindriga. Otaliga klagomål öfver så låga bötesbelopp för dylik lagöfverträdelse hafva alltjemt försports från våra svenska handlande och industriidkare, och det är i sanning hög tid att i någon mån försöka stäffa sådana utländska handelsresandes olagliga tillvägagåenden.

Det förekommer dessutom rätt ofta, att utländsk handelsresande, som blifvit för oloflig handel ådömd böter, undandraget sig att ställa säkerhet för och betala vare sig böter eller bevillning, utan helt enkelt begifver sig ur riket, uraktlåtande att fullgöra hvad honom af domstol ålagt. Myndigheterna stå alldeles rättslösa gent emot en sådan person, emedan det i lag icke är föreskrifvet, huru med honom i sådant fall skall förfaras. Det synes mig dock, som skulle person, som sålunda sig förbryter, till dess han ställt nöjaktig säkerhet för böter och bevillningsafgift, må kunna anses och behandlas som okänd person, på sätt § 19 punkten 7 i kongl. förordningen om strafflagens införande af den 16 februari 1864 stadgar, och såmedelst förhindras att sig ur riket begifva, innan han fullgjort hvad honom af domstol blifvit ådömdt.

På grund af hvad jag här ofvan anført får jag vördsamt föreslå, att Riksdagen måtte besluta, att ofvannämnde § 6 i kongl. förordningen angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter af den 16 maj 1884 må erhålla följande förändrade lydelse:

§ 6. Utländing eller i utlandet bosatt, här i riket icke mantals- och skattskrifven svensk undersåte eller såsom sådan icke har erlagt bevillningsafgift för nästföregående år efter en årlig inkomst af minst tiotusen kronor, som reser omkring i landet för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande af handel samt med eller utan varuprof bjuder ut eller slutar handel om utländska varor, att framdeles från utlandet levereras, skall, vid ankomsten till riket, till närmaste kronouppbördsman i stad aflemna skriftlig uppgift, huru länge han ämnar här qvarstanna, samt dervid erlægga *etthundra kronor i kalendermånaden* för rättigheten att under den tiden idka dylik handel; åliggande det honom att, derest han efter nämnda tid vill samma rättighet utöfva, förskottsvis betala ytterligare *etthundra kronor likaledes i kalendermånaden*, hvilken afgift skall antingen för längre tid på en gång eller för minst en månad i sänder,

men alltid för full *kalendermånad* inbetalas till kronans uppbördsman i stad inom det län, der han vid betalningstiden sig uppehåller, skolande qvittenset å den erlagda afgiften vara meddeladt å tryckta blanketter, som, efter vederbörliga requisitioner böra af statskontoret Kongl. Maj:ts befallningshafvande tillsändas, för att kronans uppbördsmän i städerna tillhandahållas, och hvilka blanketter, som skola lyda å *ettihundra kronor hvardera*, böra innehålla erinran om behörigt iakttagande af hvad gällande författningar i afseende å dylik handel stadga.

Den utländing eller med utländing, enligt hvad här ofvan är sagdt, likställd svensk undersåte, som, utan att hafva den stadgade afgiften behörigen erlagt, beträdes med att bjuda ut eller sluta handel om utländska varor, skall, jemte afgiftens erläggande, böta från och med *tvåhundra* till och med femhundra kronor. Förbrytelser häremot upptagas af poliskammare, der sådan finnes, och eljest af allmän domstol; och fördelas de ådömda böterna lika emellan åklagaren och den kommun, hvarest förbrytelsen blifvit begången.

Utländing eller med honom, hvad ofvan är sagdt, likställd svensk undersåte, som, för oloflig handel med varor, blifvit ådömd böter, må, till dess han ställt nöjaktig säkerhet för böter och bevillningsafgift, anses och behandlas som okänd person, på sätt § 19 punkt 7 i kongl. förordningen om strafflagens införande af den 16 februari 1864 stadgar, derest ej domstolen, der åtalet handlägges, annorlunda förordnar.

De sålunda uppburna bevillningsmedlen — — — — — (allt det följande i denna § må bibehållas oförändradt.)

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 25 januari 1889.

G. W. Lyth.